

medgaa en langt større Sum end den, der er taget. Vil man ret efterse Forholdene, saa vil man se, at selv for Folk, som have faaet fuld Erstatning efter Lagationen, vil Erstatningen langt fra strække til at dække den Skade, som virkelig er lidt. Men dernæst kommer hele det indirekte Tab. Det er jo en Selvfølge, at Ulykken bragte den største Forstyrrelse i Bedrifterne; en Forstyrrelse, der ikke blot har vist sig hos dem, der ligesom have lidt Skade, men som tilbørlig ogsaa strakte sig videre omkring i disse Egne. De Herrer kunne ikke tro, hvilket Arbejde det har kostet, igjen, at bringe disse Forhold blot nogenlunde paa Fode. Men dernæst er der Jorden, som jo ogsaa har lidt betydelig Skade. Jeg er tilbørlig til, at tro, at Vintersæden og navnlig Sveden ikke har lidt saa meget ved, at Jorden har været oversvømmet, men jeg kan ikke negte, at efter den Erfaring, man i andre Tilfælde har, anser jeg det for sandsynligt, at det Samme ikke vil vise sig at være Tilfældet med Hensyn til Vaarsæden. Det har allerede nu ladet sig se ved de Fordringer, som Jorden paa Grund af Vandflodens Indvirkning nu, i Foraaret, har stillet til Arbeidskraften; Vandfloden har i ethvert Tilfælde havt Indflydelse paa Jordens mekaniske Sammensætning, og vil vel ogsaa paa anden Maade vise sig at have gjort Skade. Jeg indrømmer nu imidlertid, at alt dette er Forhold, som der ganske vist nu neppe kan være Spørgsmaal om at tage i Betragtning, navnlig efterat den private Godgjørenhed har været saa stor. Jeg finder det da fuldkommen rigtigt, at den høitærede Minister her har sættet sit Blit paa et af de betydeligste Forhold, som den private Hjælp ikke har kunnet beskjæftige sig med, og som paa den anden Side er af saa gennemgribende Vigtighed for Fremtiden, paa Digeværnet. Men jeg kan ikke negte, at jeg havde troet, at Regjeringen havde villet gaa noget videre, end hvad det er foreslaaet i dette Lovforslag, navnlig naar jeg ser hen til, at Regjeringen ikke har indladt sig paa det, som man i Almindelighed havde ventet her i Thinget. Jeg er overbevist om, at den høitærede Minister selv i første Dieblis var beredvillig til at foreslaa en større Skadeserstatning, og jeg havde derfor troet, at Regjeringen dog paa dette enkelte Punkt, hvor den har valgt at gribe ind, vilde have gaaet noget videre. Jeg tror ikke, det vil være rigtigt at kræve Amtets Hjælp, jeg ser ikke, at Amtet mere skulde hjælpe end de øvrige Dele af Nationen. Ivertimod skulde det snarere være de Andre, som skulde give Mere — f. Ex. Sydérne — til Gjengjæld for den Krigsskadeserstatning, vi Andre i sin Tid gav dem. Jeg vil ikke, at disse tilgrændende Egne, der have givet mange betydelige frivillige Gaver, som paa forskjellig Maade allerede have bidraget mere end andre Dele af Landet, og som tillige have lidt indirekte Tab ved, hvad der er sket, at de særlig skulde træde til; men jeg skulde tro, at Staten burde være villig

til at give større Bidrag end de foreslaaede. Det beror imidlertid ganske vist paa et Øjeblik, er tilbørlig en Tølelsessag. Først og fremmest er jeg gaaet ud fra, at det er en almindelig Tølelse, som utvivlsomt har gjort sig gjældende hos Befolkningen hele Landet over; at dette er et Forhold, som ikke burde bæres af Enkelte, men at det er et Tab, som hele Nationen ønsker at være med at bære. Om der her skal lægges en større Byrde paa Staten eller ikke, er imidlertid et Spørgsmaal, som jeg ønsker bevarer af andre Repræsentanter fra andre Egne af Landet snarere end af mig, som en Repræsentant for en Egn, der selv har lidt Skade. Ministeren har navnlig været knap mod Lolland, der kun faar $\frac{1}{5}$, medens Falster altid faar $\frac{1}{3}$; $\frac{1}{5}$ forekommer mig dog at være altfor lidt. Med Hensyn til § 1 ønsker jeg imidlertid at stille Forslag til en anden Affattelse i den Retning, der blev udtalt af det ærede Medlem fra min Nabofreds (Chr. Pedersen). Det forekommer mig dog ikke rigtigt, at man vil have et 12. Jods Dige mellem Raskov Fjord og Rødby Fjord; thi desom Diget kun skal gaa mellem disse to Fjorde, vil det kun være en ringe Del, nemlig den vestlige Del af den oversvømmede Landsdel, der vil nyde Godt deraf. Hovedmassen af Vandet kom netop fra Rødby Fjord, som navnlig maa tages med. (Sudenrigsministeren: Det er ogsaa Meningens). Den ærede Minister siger, at det ogsaa er Meningens; det glæder mig, thi de Strækninger, der ligge indenfor Rødby Fjord og bleve oversvømmede deraf, ere de største, og hvis man ikke vil tage dem med, ville de andre Diger heller ikke nytte, idet Vandet da vil komme ind fra Siden. Det var ganske vist meget unaturligt, at det kun skulde være imellem de to Fjorde, Raskov Fjord og Rødby Fjord. Rødby Fjord maa nødvendigvis med, men naar den ærede Minister opfatter det saaledes, er det jo i og for sig tilstrækkeligt, hvad saa Ordene sige. Jeg tror jo nok, at Diget kunde staa paa den anden Side Rødby Fjord, hvor der er et noget høiere liggende Terrain og ved i alt Fald at lade Diget løbe lidt længere ind i Landet, vil det være muligt at sikre sig, at Vandet ikke kommer ind fra Siden. Der er jo imidlertid flere Byer, Hyldestofte, Diernesse, noget af Errindløv, Strunes, Sundamelle og Sandager i Bester Usløv Sogn — den By, hvor min ærede Kollega selv bor, — hvor Vandet er gaaet et Stykke ind i Landet, og hvortil jeg derfor ikke er utilbørlig til at tro, at der mulig vilde være Grund til at udstrække Diget. I alt Fald risikere vi vistnok ikke meget ved at stille Udrykkene saaledes, at Ministeren bemyndiges til at lade dette Dige strække sig saa langt hen, som senere Undersøgelse maatte vise, at det var ønskeligt. Jeg tror ikke at tage Feil, naar jeg siger, at den ærede Minister vistnok ikke for Dieblisset har og vænskelig vilde kunne have havt saa omfattende Undersøgelser til sin Raadighed,